

สรรพค่าสร้างคน

- เน้นเนื้อให้เหนียวกว่ามาก
เน้นลากแม้ยากกว่าแต่
เน้นจริงให้ยิ่งกว่าแค่
เน้นแก่นให้แน่นกว่ากว่า

การกู่ชาติ	๓๓
การทำงานที่ถูกต้อง	๕๓
การดำเนินชีวิตของชาวอโศก	๕๔
การบำบัดทุกข์	๔๙
การศึกษาของพุทธ	๖๕
การศึกษานุญนิยม	๖๑
กิเลสเกิดง่าย	๗๔
แก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม	๓๐
คนขยะ	๔๕
คนเหนือโลก	๗๕
ความจริง(สังขธรรม)	๗๖
ความรัก ๑๐ มิติ	๗๐
ความล่งเลสงสัย	๗๓
ความศรัทธา	๗๒
ความหลง	๗๒
คุณค่าของชีวิต	๒๙
คุณภาพของคน	๓๘
คุณสมบัติของสมาธิ	๔๘
งานปีใหม่	๑๑

จุดหมายปลายทางของชาวอโศก	๘๐
ชุมชนเข้มแข็ง	๒๗
ฐานะในสังคม	๔๑
คูหน้ง คูละกร	๖๙
เด็กเจริญหรือตกต่ำ	๔๑
ตลาดอารียะ	๑๒
ทฤษฏีงาน	๖
ทำประโยชน์แก่สังคม	๕๙
ธรรม ๔ ความหมาย	๗๕
ธรรมชาติอโศก	๕๖
นโยบายการค้าของชาวอโศก	๑๓
นิติตของชาวอโศก	๖๔
บรมภาวะสุดประเสริฐ	๗๙
บรรยากาศชุมชนชาวอโศก	๕๕
บุญนิยมที่สมบูรณ์	๑๖
ปฏิสัมพันธ์ ๔	๔๔
เป็นโสดทำไม ?	๗๑
ผลของพุทธศาสนา	๖๖
ผลดีไม่ชี้ใช้	๔๖
ผู้บรรลุบุญนิยม	๒๒

ผู้เจริญไม่มีวันตกต่ำ	๔๐
พลังสามัคคี	๔๒
พัฒนาการสู่ความประเสริฐ	๒๙'
พัฒนาตนและสังคม	๒๖
พาศิษย์บุญนิยม	๑๒
พุทธธรรมทางการศึกษา	๖๑
พุทธพจน์ ๙	๓๗
พุทธศาสนาจะไม่เสื่อม	๖๗
เพื่อเจ้า	๗๓
ภพ ๘ ภูมิ	๔๔
มนุษย์ “ตรีลักษณ์”	๒๑
มนุษย์พัฒนา	๒๔
มนุษย์อาริยะ	๗๖
มาตรฐานของญาติธรรม	๕๗
ยุทศาสตร์บุญนิยม	๑๘
แยกจากหมู่	๔๓
โรงบุญฯ ชาวอโศก	๑๐
ปางบรรลัย	๖๐
วัฒนธรรมบุญนิยม	๑๘
วันอโศกรำลึก	๘

วิธีพัฒนาเศรษฐกิจ	๓๑
สมาธินั่งหลับตา	๔๗
สร้างสุขภาพ	๕๐
สาธารณโภคี	๓๕
สามอาชีพกู้ชาติ	๓๓
สาราณียธรรม	๓๖
สุขภาพดีตามวิถีไทยไท	๕๑
สูตร รพม.	๒๕
สูตรสู่ความสำเร็จของบุญนิยม	๑๕
หลักการตลาดบุญนิยม	๑๓
หลักที่ทำให้สุขภาพดี	๕๐
หลักประกันของชีวิต	๓๙
หัวใจของกสิกรรมไร้สารพิษ	๓๔
ให้ทานอย่างเป็นบุญมาก	๗๔
องค์กรบุญนิยม	๑๙
อาวุธอันเป็นบุญ	๙
อุดมการณ์ของบุญนิยม	๑๔
อุดมการณ์ความเป็นมนุษย์	๓๘
อุดมการณ์สูงสุด	๗๘
อุดมคติของสาธารณโภคี	๓๕
เอาระบบบุญนิยม	๒๐

ทฤษฎีงาน

◎ งานตามทฤษฎี ๑๙ ข้อ

๑. มีคนที่ดี
 ๒. มีงานที่ดี
 ๓. มีความรู้ความสามารถ
 ๔. มีเวลาหรือโอกาส
 ๕. มีทุนที่เหมาะสม
 ๖. มีสุขภาพ และ กำลังที่ดี
 ๗. มีความขยัน อุตสาหะ บากบั่น
 ๘. มีหลัก มีระเบียบ มีเป้าหมาย
 ๙. มีการจัดสรร และจัดโครงการ
 ๑๐. มีการแบ่งงาน และประสานเนื่องหนุน
 ๑๑. มีกะจิตกะใจ มีความใส่ใจ
- ขวนขวายไม่ดูดาย

๑๒. มีการปรับความเข้าใจกัน
 ให้เกิดความสามัคคีอยู่เสมอ
๑๓. มีการขัดเกลา ปฏิบัติละกิเลสเสมอ
๑๔. มีความเห็นดี ยินดี
๑๕. มีความเห็นจริง ซาบซึ้ง เชื่อมมั่น
๑๖. มีสติ ปฏิภาณ ปัญญา
๑๗. มีสมาธิ ฌาน อุเบกขา
๑๘. มีความเสียสละแท้
๑๙. มีพลังเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
 (“เอกภาวะ” ที่มี “วิมุตติ” เป็นพลัง)

เดือนโศกเศร้ารำลึก

● วันโศกเศร้ารำลึก เป็น....

๑. วันส่วนตัว
๒. วันเงียบ
๓. วันอึม
๔. วันเล็ก-วันน้อย
๕. วันอบอุ้น
๖. วันอิสระ
๗. วันสะอาด
๘. วันสูญ
๙. วันให้
๑๐. วันง่าย ๆ
๑๑. วันสดชื่น
๑๒. วันรวมแก่น
๑๓. วันจริงใจ

- ๑๔. วันรัก
- ๑๕. วันลึก
- ๑๖. วันกตัญญู
- ๑๗. วันระลึกถึงพระคุณบรรพชน

๑๗. วันระลึกถึงพระคุณบรรพชน

● บุญญานุวัตรของชาวอีสาน ได้แก่

- บุญญานุวัตรหมายเลข ๑. อาหารมังสวิรัต
- บุญญานุวัตรหมายเลข ๒. ตลาดอารียะ
- บุญญานุวัตรหมายเลข ๓. กติกรรมไร้สารพิษ
- บุญญานุวัตรหมายเลข ๔. สุขภาพบุญนิยม

โรงบุญฯ ชาวอโศก

● โรงบุญมั่งสวัติของชาวอโศก

หรือ บุญญาวุธหมายเลข ๑

มีลักษณะดังนี้

๑. แจกอาหารมั่งสวัติเท่านั้น
๒. แจกฟรีไม่มีการซื้อขายใดๆบริเวณ

โรงบุญฯ

๓. ไม่เรียไร ไม่รับบริจาคเงินที่โรงบุญฯ
ยกเว้นบริจาคเป็นพืชผักผลไม้
๔. ผู้ให้พึงไหวผู้รับ

งานปีใหม่

● งานปีใหม่ของชาวอโศก วัตถุประสงค์เพื่อ...

๑. รักษาประเพณีการบิณฑบาต
๒. ช่วยกันสร้าง“ตลาดอาริยะ”
๓. ฟังสังฆสารจากปฏิบัติกร
๔. ฝึกตื่นนอนแต่เช้า
๕. คนเราได้มาร่วมสังสรรค์
๖. ช่วยกันทำงาน
๗. เบิกบานใจและผ่อนคลาย

ตลาตถาอาริยะ

● อุดมการณ์“ตลาตถาอาริยะ”

๑. กำไรของชีวิตคือ การ“ให้”
การ“เสียสละ”
๒. สินค้าที่ขายต้องขายต่ำกว่าทุน
(ยอมขาดทุนนั่นคือ เสียสละ)
๓. เจตนาให้ผู้ซื้อสินค้าได้แสดงน้ำใจ
เปิดโอกาสให้ผู้อื่น
ซื้ออย่างแบ่งปันไม่โลก

พาศนิตยัฎฐนิยาม

● หลักการของพาศนิตยัฎฐนิยาม

๑. สร้างเครดิตเหนือเครดิต (จ่ายสด งดเชื่อ)
๒. หากต้องยืม ก็เป็นไปอย่างเกื้อ
ไม่มีดอกเบีย
๓. มีความซื่อสัตย์ จริงใจ มีน้ำใจ

นโยบายการค้าของชาวอโศก

● นโยบายการค้าของชาวอโศก

๑. ขายถูก
๒. ไม่นวดยโอกาส
๓. ขยัน อุตสาหะ
๔. ประณีต ประหยัด
๕. ซื่อสัตย์ เสียสละ

หลักการตลาดบุญนิยม

● หลักการตลาดบุญนิยม

๑. ของดี
๒. ราคาถูก
๓. ซื่อสัตย์
๔. มีน้ำใจ
๕. ขายสดงดเชื่อ (เครดิตเหนือเครดิต)

อุคฺมการณั์บุญนิยม

● อุคฺมการณั์ ๔ ระดับของบุญนิยม

๑. กำหนดค่าต่ำกว่าราคาตลาด
(ยังเป็นบาปเป็นหนี้โดยธรรม)
๒. กำหนดค่าเท่าทุน
(ไม่เป็นบุญไม่เป็นบาป, เสมอตัว)
๓. กำหนดค่าต่ำกว่าทุน
(เป็นบุญ, ยิ่งต่ำได้มากยิ่งบุญมาก)
๔. ให้ฟรี
(เป็นบุญแน่แท้ เมื่อเต็มใจไม่มีเล่ห์)

สูตรสู่ความสำเร็จของบุญนิยม

● สูตรสู่ความสำเร็จ ๗ ขั้นของบุญนิยม

๑. ศึกษา
๒. เอาจริง
๓. ต่อเนื่อง
๔. ประสานสัมพันธ์กลุ่ม
๕. ขยายงาน
๖. เผยแพร่
๗. การตลาด

บุญนิยมที่สมบูรณ์

● ลักษณะบุญนิยมที่สมบูรณ์ ๑๑ ประการ คือ

๑. ทวนกระแส (คนละทิศกันกับ“ทุนนิยม”)
๒. ต้องเข้าเขตโลกุตระ
๓. ทำได้ยาก(ยกเว้นผู้มีบารมีจริง)
แม้ยากก็ต้องทำ
๔. เป็นไปได้ (ไม่ใช่ฝันเฟื่อง)
๕. เป็นสัจธรรม (ของจริงของแท้สำหรับ
มนุษย์และสังคม)
๖. “กำไร”ของชาวบุญนิยม
หรือที่เรียกว่า“รายได้”
เรียกว่า“ผลประโยชน์”สำหรับตน
ก็คือ “สิ่งที่ให้ออกไป-คุณค่าที่ได้สละจริง

เพื่อผู้อื่น เพื่อมวลมนุษย
และสัตว์โลกทั้งหลาย”
จึงเรียกว่า “บุญ”

๓. สร้าง“คน”ให้ประสบผลสำเร็จเป็นหลัก
๔. ต้องศึกษาฝึกฝนกันจน“จิตเกิด-จิตเป็น”
เรียกว่า‘บรรลुธรรม’ ตามลำดับ
จึงชื่อว่า ‘เป็นผลสำเร็จจริง’
๕. ความร่ำรวยอุดมสมบูรณ์ไม่อยู่ที่ส่วนบุคคล
แต่อยู่ที่ส่วนรวมหรือส่วนกลาง
๑๐. เชิญชวนให้มาคู่ได้หรือพิสูจน์ได้
คู่เดียวกับพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์
๑๑. จุดสัมบูรณ์ คือ อิศรเสรีภาพ-ภราดรภาพ
-สันติภาพ-สมรรถภาพ-บุรณภาพ

วิถีมงคลธรรมบุญนิยม

● วิถีมงคลธรรมที่ดี (วิถีมงคลธรรมบุญนิยม)

จะต้องประกอบด้วย

คุณลักษณะ ๖ ประการ ดังนี้

๑. ปัญญาที่ดี

๒. ความ پاکเพียรบากบั่นที่ดี

๓. มีเหตุปัจจัยองค์ประกอบที่ดี

๔. ผลที่ได้รับได้อาศัยที่ดี

๕. ความพ้นทุกข์ที่ดี (อาริยสัง)

๖. ความยั่งยืนนานอย่างดี

ยุทธศาสตร์บุญนิยม

● ลักษณะของชาวอโศกที่ควรเป็น คือ

๑. การไว (ความเคารพ)

๒. นิวาโต (ถ่อมตน)

๓. อหิงสา (ไม่เบียดเบียน)

๔. อโหสิ (ให้อภัย)

องค์การบุญนิยม

● องค์การบุญนิยมแบ่งออกเป็น

๑๑ หน่วยงาน คือ

๑. ด้านศาสนา
๒. ด้านการเงิน การคลัง
๓. ด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์
๔. ด้านการสื่อสาร
๕. ด้านเศรษฐกิจ พาณิชย์
๖. ด้านกสิกรรม
๗. ด้านชุมชน สังคม สิ่งแวดล้อม
๘. ด้านการศึกษา ศิลปวัฒนธรรม
๙. ด้านสุขภาพ
๑๐. ด้านการบริโภค
๑๑. ด้านการเมือง การบริหาร
กฎหมาย กระบวนการยุติธรรม
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

เอาระบบบุญนิยม

● คนจะต้องหันมาเอาระบบบุญนิยม

เพราะ.....

๑. คนทุกข์มากขึ้นสาหัส
เอาเปรียบกันมากขึ้น
ไม่อบอุ่น ไร้ความไว้วางใจ
หวาดระแวงกันมากขึ้น
ทำร้ายกันรุนแรงยิ่งขึ้น
ทุจริตหยาบยิ่งขึ้น
๒. ทรัพยากรของโลกร่อยหรอ
ขาดแคลน จนไม่พอกันจริงๆ
๓. ไม่มีทางอื่นให้เลือกดีทำอีกแล้ว
๔. มีตัวอย่างของสังคม(บุญนิยม)
ที่ไปรอดได้แล้วจริงๆให้ดู
เป็นการยืนยัน

มนุษย์ “ตรีลักษณ์”

● สारลักษณ์สำคัญ ๓ อย่างของคนบุญนิยม

๑. ต้องศึกษาฝึกฝน

จนบรรลุอุภโตภาควิมุตติ

๒. ต้องศึกษาฝึกฝน

จนมีความรู้ และความสามารถ

ในการสร้างสรรค์ (มีสมรรถนะ)

๓. ต้องศึกษาฝึกฝน

จนมีสัจปฐิธรรม ๘

ผู้บรรลุนิยาม

● ลักษณะของผู้บรรลุนิยาม

๑. จะเป็นคนประหยัด
มีชีวิตที่เรียบง่ายสมถะ
ไม่เป็นคนเผาผลาญทำลาย
ไม่ทำตัวหรูหราฟุ้งเพื่อสร้อยสร้อย
๒. เป็นคนมักน้อย กล้าจน
เสียสละอยู่เสมอๆ
ไม่เอาเปรียบใครๆ
๓. เป็นคนใฝ่ศึกษา สร้างสรร
สร้างสมรรถนะและขยัน
แต่กินน้อยใช้น้อย ไม่สะสม
มีแต่สะพัดออก
๔. เป็นคนทำงานอย่างตั้งใจ
กล้าขาดทุนให้แก่ผู้อื่นและสังคม

ด้วยความเห็นแจ้งความจริงว่า
 ผู้ขาดทุนคือผู้มีกำไรแก่ชีวิตตนเอง
 หรือคือผู้มีประโยชน์
 มีคุณค่าแก่ผู้อื่นอย่างถูกสัจจะ
 ๕. เมื่อปฏิบัติธรรมได้สูง
 ยิ่งจะเป็นผู้สร้างสรรค์
 ขยัน อดทน
 เสียสละ สะพัดออก ไม่สะสม
 ถึงขั้นสูงสุดก็คือ อนัตตา
 คือไม่มีตัวตนที่เห็นแก่ตัวเหลืออยู่เลย
 อย่างสัมบูรณ์อันติมะ

มนุษย์พัฒนา

● มนุษย์พัฒนาจะมีวรรณะ ๙

๑. เป็นคนเลี้ยงง่าย (สุภระ)
๒. เป็นคนบำรุงง่าย (สุโปสะ)
๓. เป็นคนมักน้อยหรือกล้าจน (อัปปิจฉะ)
๔. เป็นคนใจพอหรือสันโดษ (สันตุฏฐิ)
๕. เป็นคนขัดเกลา (สัลลเสชะ)
๖. เป็นคนมีศีลเคร่ง (ฐุตตะ)
๗. เป็นคนมีอาการที่น่าเลื่อมใส (ปาสาทิกะ)
๘. เป็นคนไม่สะสม (อปจยะ)
๙. เป็นคนมีความเพียรยอด (วิริยารัมภะ)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑ ข้อ ๒๐)

สูตร รพม.

● สูตรเร่งรัดพัฒนามุชยชาติ (รพม.)

๑. จริง (ัจจะ)
๒. รู้ลึก (สติ)
๓. สำนึก (หิริ, โอตตัปปะ)
๔. ฝึกตน (ทมะ)
๕. ขวนขวาย (อิทธิบาท, เวยยาวัจจะ)
๖. หมายมุ่งพัฒนา (ภาวนา)
๗. อานิสงส์สัมบูรณ์ (ปรีโยสถาน หรือญาณ ๓)

พัฒนาตนและสังคม

● หลักการพัฒนาตน และสังคม

ในระบบบุญนิยม ๑๐ ประการ

๑. มีคนที่สัมมาทิฐิ
๒. มีศาสนาเป็นหลัก
๓. มีงานหรือกิจการที่พึ่งตนเองได้
๔. มีระบบการดำเนินชีวิต
๕. มีวัฒนธรรมที่แข็งแรงยั่งยืน
๖. มีภราดรภาพ
๗. มีการศึกษาสืบทอด
๘. มีการเผยแพร่
๙. มีการตลาด
๑๐. มีบูรณาการในอิสริยภาพ
ภราดร สุขสันติ และสมรรถนะ
จนเกิดเป็นบูรณภาพที่สมบูรณ์

ชุมชนเข้มแข็ง

◎ ลักษณะของชุมชนเข้มแข็ง ๑๔ ประการ

๑. เป็นสังคมที่เห็นได้ชัด
ถึงลักษณะของคนมีศีล
มีคุณธรรม มีอารยธรรม
๒. เป็นสังคมที่สามารถพึ่งตนเองได้
ไม่เป็นภาระผู้อื่น
๓. มีงานที่เป็นสัมมาอาชีพ
มีกิจการเป็นสาระที่มั่นคง
๔. ขยัน สร้างสรร ขวนขวาย กระตือรือร้น
๕. อยู่กันอย่างผาสุก สุขภาพแข็งแรง
จิตใจเบิกบานร่าเริง
๖. ไม่ฟุ้งเฟ้อ แต่รุ่งเรืองฟุ้งเฟื่อง
ไม่ผลาญพร่าสุรุ่ยสุร่าย
๗. มีความประณีตประหยัด
แต่เอื้อเพื่อสะพัดแจกจ่าย

๘. ไม่มีอาชญากรรม ไม่มีอบายมุข
ไม่มีทุจริตกรรม
๙. มีความพร้อมเพรียง สามัคคี
อบอุ่น เป็นเอกภาพ
๑๐. สัมผัสได้ในความเป็นปึกแผ่น แน่นหนา
ของความเป็นกลุ่มก้อนภราดรภาพ
๑๑. มีความแข็งแรง มั่นคง ยืนหยัด ยั้งยืน
๑๒. เป็นสังคมที่สร้าง “ทุนทางสังคม”
มีประโยชน์คุณค่าต่อผู้อื่น
และสังคมทั่วไปในรอบกว้าง
๑๓. อุดมสมบูรณ์ แต่ไม่สะสม
ไม่กักตุน และไม่กอบโกย
๑๔. มีน้ำใจ ไม่เอาเปรียบ
เสียสละอย่างเป็นสุข
และเห็นเป็นคุณค่าของคนตามสังขธรรม

พัฒนาการสู่ความประเสริฐ

● พัฒนาการของมนุษย์สู่ความประเสริฐ

๑. ดี	๕. ดีมากๆ
๒. ดีกว่า	๖. ดีครบถ้วน
๓. ดีขึ้น	๗. ดีที่สุด
๔. ดีแท้	๘. ดีสมบูรณ์

คุณค่าของชีวิต

● คุณค่าของชีวิตที่ประเสริฐสุด ๕ ประการ

๑. ดีที่สุด
๒. ถูกที่สุด
๓. เร็วที่สุด
๔. งามที่สุด
๕. ทนที่สุด

แก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม

● หลักการแก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม

๑. สัมมาทิฏฐิ
๒. เลิกผลาญ
๓. ประหยัด
๔. ขยันสร้างสรร
๕. พึ่งตนเองได้ แล้วเพื่อแผ่แก่ผู้อื่น
๖. มัคน้อย (ทำให้มาก แต่ตนเองเอาไว้น้อย หรือไม่เอาเลย)
๗. สันโดษ (รู้จักความพอสำหรับตนเอง)
๘. เสียสละเพื่อผู้อื่นด้วยความพยายาม เพราะรู้แจ้งว่าเป็นคุณค่าของชีวิต ทั้งผู้ให้และผู้รับ
๙. อดทนขวนขวาย
๑๐. เสียสละทำประโยชน์คุณค่าแก่ส่วนรวม ใ้ยิ่งๆขึ้น กระทั่งบรรลุวิมุตติ

วิธีพัฒนาเศรษฐกิจ

◎ วิธีพัฒนาเศรษฐกิจของชาวอีสาน คือ

๑. ไม่สะสมเงินเป็นของตนไว้มาก
 นั่นคือ กระจายรายได้จริง
 ตีราคาค่าตัว ค่าผลผลิตให้ถูกลงๆ
 นั่นคือ กระจายรายได้
 สะพัดการกินการใช้ให้ทั่วถึง
๒. เลิกอาชีพ
 หยุดทำงานที่ไกลสาระ ไร้สาระ
 เช่น อบายมุขหยาบ
 อบายมุขละเอียดแฝงซ้อน
 (แต่ร้ายลึก สักดินาสูง
 ทุนนิยมจัด สังกมยกย่อ่ง)
 และลดอาชีพลง ให้น้อยเข้า
 ไมใช่ขยายอาชีพ
 อย่างการบริหารเศรษฐกิจแบบโลก

๓. ขยัน - สร้างสรร - เสียสละ
 คนต้องทำงาน ขยันทำสัมมาอาชีพ
 ให้คุ้มกินคุ้มใช้
 ให้เหลือ แล้วเผื่อแผ่แก่ผู้อื่น
 ยิ่งได้ให้แก่ผู้เหมาะสมมากขึ้นๆ
 หรือเสียสละมากขึ้นๆ
 นั่นคือ เรามีประโยชน์แก่สังคมยิ่งๆขึ้น
๔. ปฏิบัติธรรม ลดกิเลสให้เป็นสัมมาทิฐิ
 คนที่ลดกิเลสได้จริง
 เป็นอารยบุคคลของพุทธจริง
 จึงจะเป็นคนที่มี “ตรีลักษณ์”
 ที่มีประโยชน์ตน
 และประโยชน์ผู้อื่นจริงแท้

การกุศลชาติ

● การกุศลชาติ ๕ ประการ

๑. เร่งประหยัด (มัชยัสถ์)
๒. ฝึกหัดสร้างสรรค์ (อิทธิบาท)
๓. ช่วยกันอุดหนุน (ชาตินิยม)
๔. รู้บุญเล็กบาป (วิชา)
๕. เอบอานเสียสละ (จาคะ)

สามอาชีพกุศลชาติ

● อาชีพที่จะช่วยกุศลชาติได้ คือ

๑. ขยะเอ๋ย
๒. ปู่ยสะอาด
๓. กติกรรมธรรมชาติ

หัวใจของอภิสัทธิกรรมไร้สารพิษ

● หัวใจของการทำกรรมธรรมชาติ (ไร้สารพิษ) ที่เป็นวัฒนธรรม ของชาวอโศก คือ

๑. สร้างความสมดุลดินดีแก่ชีวิต
๒. สร้างผลผลิตจนพึ่งพาตัวเองได้
๓. สร้างนิเวศวิทยาน่าชื่นใจ
๔. สร้างตัวคนให้เปี่ยมบุญด้วยคุณธรรม
(และชาวอโศกจะต้อง
ปลูกข้าว ถั่ว งา ให้เป็นวัฒนธรรม)

สาธารณโภคี

- สภาพของ“สาธารณโภคี”
ที่จะเกิดเป็น “บุญนิยม”
ต้องเป็นคนที่มีความลักษณะ
๑. พึ่งตนเองได้
 ๒. สร้างสรร
 ๓. ขยัน อดทน
 ๔. ไม่เอาเปรียบใคร
 ๕. ตั้งใจเสียสละ

อุดมคติของสาธารณโภคี

- อุดมคติของสาธารณโภคี
๑. แรงงานฟรี
 ๒. ปลอดหนี้
 ๓. ไม่มีดอกเบีย
 ๔. เนติยทรัพย์เข้ากองบุญ

สาราณียธรรม

◎ สาราณียธรรม ๖ คือ

๑. เมตตากายกรรม

๒. เมตตาวจีกรรม

๓. เมตตามโนกรรม

๔. สาธารณโภคี

๕. คีลสามัญญตา

๖. ทิฏฐิสามัญญตา

(อปริหานิยธรรมของพระพุทธเจ้า
พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒)

พุทธพจน์ ๗

● คุณธรรมตามพุทธพจน์ ๗ ได้แก่

๑. ระลึกถึงกัน (สาราณียะ)
๒. รักกัน (ปิยकरणะ)
๓. เคารพกัน (ครุकरणะ)
๔. เกื้อกูลช่วยเหลือกัน (สังคหะ)
๕. ไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ)
๖. พร้อมเพรียงกัน (สามัคคียะ)
๗. เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เอกีภาวะ)

(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓)

อุดมการณ์ความเป็นมนุษย์

● อุดมการณ์ความเป็นมนุษย์

๑. สะอาด	๔. สุขภาพ
๒. สว่าง	๕. สมรรถนะ
๓. สงบ	๖. สามัคคี

คุณภาพของคน

● คุณภาพ ๔ ชั้นของคน

๑. ผู้รู้ได้ถ้วน - ทำได้ที่ (ผู้สำเร็จ)
๒. ผู้ทำได้ดี - รู้ไม่มาก (ผู้เป็น)
๓. ผู้ทำได้ยาก - รู้มากง่าย (ผู้รู้)
๔. ผู้มีป้ายปริญญาประกาศนียบัตร
(ผู้ได้การรับรอง)

หลักประกันของชีวิต

● หลักประกันของชีวิต คือ

๑. ฟังตนเองได้

มีคุณภาพคุณธรรม

มีสมรรถภาพ

มีความรู้ความสามารถ

๒. มีภราดรภาพ

มีที่พึ่ง พึ่งพี่พึ่งน้อง พึ่งญาติได้

เป็นญาติที่มีใจเพียงแต่พี่น้องตลอดตาม
ออกมาจากสายเลือด

๓. มีบุญเก่า

บุญเพกตบุญญา

ผู้เจริญไม่มีวันตกต่ำ

● คุณลักษณะผู้เจริญไม่มีวันตกต่ำ

๑. ไม่กลบเกลื่อนเมื่อถูกว่ากล่าวตักเตือน
๒. นิ่งฟังอย่างเปิดใจ เมื่อถูกติเตียน
๓. ไม่เพ่งโทษผู้ว่ากล่าวติเตือนสั่งสอน
๔. เอื้อเฟื้อต่อคำสั่งสอนและผู้สอน
๕. เคารพต่อคำสั่งสอนและผู้สอน
๖. อ่อนน้อมถ่อมตนอย่างดียิ่ง
๗. มีความปีติยินดีต่อคำสั่งสอน
ต่อคำติเตียนที่ถูกต้องดีงาม
๘. ไม่ดี้อัน
๙. ไม่ยินดีในการขัดคอ
๑๐. มีปกติรับฟังความเห็นต่างอย่างดีเยี่ยม
๑๑. เป็นผู้มีความอดทน
๑๒. อุตสาหะบากบั่นพากเพียร

ฐานะในสังคม

● ฐานะ ๔ ของคนทำงานในสังคม คือ

๑. นักผลิต
๒. นักบริการ
๓. นักบริหาร
๔. นักบวช

เด็กเจริณหรือตกต่ำ

● ๔ เหตุที่จะทำให้เด็กเจริณหรือตกต่ำ
เพราะ....

๑. กรรมเก่า
๒. ตัวเอง
๓. สิ่งแวดล้อม
๔. ผู้เลี้ยงดูอบรม

พลังสามัคคี

● พลังสามัคคี

เป็นพลังมหัศจรรย์ ๖ ประการ

๑. เป็นความเรียบร้อยงดงาม
๒. เป็นความสุข สันติ เบิกบาน ร่าเริง
๓. เป็นความเจริญงอกงาม
๔. เป็นพลังสร้างสรรค์
๕. เป็นความสำเร็จบริบูรณ์
๖. เป็นปีกแผ่น มั่นคง ยั่งยืน

แยกจากหมู่

● เหตุที่ทำให้แยกจากหมู่กลุ่ม

๑. มีความไม่ชอบใจประธาน หรือหัวหน้า
๒. มีความไม่ชอบใจในหมู่
๓. มีความไม่ชอบใจในความเห็นของประธาน
๔. มีความไม่ชอบใจในความเห็นของหมู่
๕. แก้ไขความเป็นอยู่ของตนเข้ากับหมู่ไม่ได้
๖. มีความขยันเกินกว่าหมู่
ทำตนเข้ากับหมู่ไม่ได้
๗. มีความขี้เกียจกว่าหมู่ ทำตนเข้าหมู่ไม่ได้
๘. อยู่กับหมู่ไม่มีความปรารถนา
๙. เห็นหมู่อื่นดีกว่า
๑๐. เห็นว่าตนดีกว่าหมู่

ปฏิบัติสัมพันธ์ ๔

● วิธีสร้างปฏิสัมพันธ์ ๔

๑. ขยัน
๒. สร้างสรร
๓. สร้างมิตร
๔. ชีวิตพึ่งตนเองได้
ชวนขวายเป็นเสียสละเพื่อผู้อื่น

ภาพ ๔ ภูมิ

● ภาพแห่งภูมิของมนุษย์ ๘ ชั้น

๑. วิหาร	๕. วิชัย
๒. วิมุตติ	๖. วิกต
๓. วิเวก	๗. วิปริต
๔. วิมาน	๘. วินาศ

คนขี้ขลาด

● ลักษณะที่ทำให้คนไม่เป็นคน

๑. ไม่ทำอะไรเลย ไม่คิดอะไรเลย
๒. มีเวลา มีโอกาส วางๆอยู่แต่ไม่หางานทำ
๓. มีงาน มีสิ่งควรทำยิ่งกว่านั้นอยู่แท้ๆ
แต่ไม่ทำ กลับไปทำสิ่งที่ตนชอบ
และเพลิดเพลิน
๔. หางานเบาๆทำ
เพื่อไม่ต้องทำงานที่หนักกว่า
๕. มีงานทำ แต่ไม่ยอมทำดีใดๆ
๖. นอนเกินกว่าควร พักเกินกว่าควร
เล่นหรือเรีงรมย์มากกว่าควร
อยู่ว่างๆเกินกว่าควร

สรุป เกิดจากความขี้เกียจ อันคือกิเลสที่ทำให้คนเลว หรือทำคนเสื่อมค่าจากความเป็นผู้ประเสริฐโดยแท้

ผลดีไม่ชี้ใช้

- ผลดีของการไม่ชี้ใช้
ไม่เป็นคนชี้ใช้คนอื่น
แล้วจะเกิดผลดี คือ
๑. เราได้ทำเอง
 ๒. เราได้พิสูจน์จิตใจคน
 ๓. ได้ออกกำลังกาย
 ๔. ได้ฝึกฝนเพิ่มสมรรถนะทักษะ
 ๕. พึ่งตนเองแท้ๆ

สมาธินั่งหลับตา

● กิเลสตัณหาใหม่ที่จะเกิดเป็น“ภวตัณหา”
ซึ่งต้องเรียนรู้ และทำความเข้าใจให้ดีๆ
เมื่อทำสมาธินั่งหลับตา จงระวัง.....

๑. จะติดความอโรย
ของความสงบในภวังค์ (โลภียฉาน)
๒. จะติดความสามารถของจิต
ที่ทำสำเร็จ ด้วยจิตในภวังค์ (อภิญญา)
๓. จะหลงตรรกะ, วิตถรกะ, สังกัปปะ
ที่เกิดในภวังค์ว่า เป็นปัญญาบ้าง
เป็นความรู้อันลึกซึ้งเยี่ยมยอดบ้าง(อุปกิเลส)
๔. จะติดความเพติดเพติน ในความพุ่งไป
อย่างอิสระได้ตามใจ (อุทธัจจะ)
๕. จะติดความเพติดเพติน
ในความสลิมสลือ (ถีนมิทตะ)

คุณสมบัติของสมาธิ

● สมาธิต้องมีคุณสมบัติ ๓

๑. ถึงจิต - ต้องถึง (อธิจิต)
๒. ฤทธิ์ใจ - ต้องเป็นเอก (มโนมยิทธิ)
๓. ไหญ่วิญญาณ - ต้องมั่นแม่น
แน่นนาน (นิยม)

การบำบัดทุกข์

◎ การบำบัดทุกข์ ๔ ประเภท

๑. บำบัดแบบโลภี๋ย
๒. สมณะแบบทำสมาธิดับ
ตามลัทธิฤๅษีป่า
๓. สมณะแบบใช้เหตุผลปล่อยวาง
ตามลัทธิฤๅษีกรุง
๔. แบบพุทธที่สั้มาทิฏฐิ จับเหตุได้
แล้วมีวิธีดับเหตุจนสนิทสมบูรณั้
ด้วย “มรรค ๘” ด้วย “โพชฌงคั้ ๗”

หลักที่ทำให้สุขภาพดี

● การมีสุขภาพที่ดีด้วยหลัก ๗ อ. คือ

๑. อธิบาท ๔	๒. อารมณ์
๓. อาหาร	๔. อากาศ
๕. ออกกำลังกาย หรือ อิริยาบถ	
๖. เอนกาย	๗. เอาพิษภัยออก

สร้างสุขภาพ

● การสร้างสุขภาพของชาวอโศก

๑. เน้นการพึ่งตนเอง
๒. ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น
๓. ปลูกฝังวัฒนธรรมในการกิน อยู่ หลับนอน
๔. นิยมความประหยัด เรียบง่าย ปลอดภัย
ใช้ทรัพยากรในพื้นที่
๕. เน้นกิจกรรมการป้องกันก่อนการรักษา

สุขภาพดีตามวิถีไทยไท

● สุขภาพดีตามวิถีไทยไท ในเครือข่ายชุมชนอโศก (ลักษณะคนมีสุขภาพดีในชุมชนอโศก)

๑. รูปร่างสันทัด ไม่อ้วน ไม่ผอม
แลดูแข็งแรง กระปรี้กระเปร่า
๒. เบากาย พร้อมทำกิจกรรมต่างๆได้ทันที
แม้เข้าวัยสูงอายุ
๓. มีลักษณะที่เห็นหรือยามอยู่ใกล้ชิด
แล้วเย็นอกเย็นใจ
คือ เข้ากับคนง่าย ประสานงานดี
คิดริเริ่มดี รับคำสั่งเป็น
คนอื่นสั่งงานก็รับได้
ไม่ถือตัว ไม่โกรธง่าย
ทำให้คนรอบข้างมีความสุข

๔. ใฝ่ในการศึกษาเรียนรู้อยู่เสมอ
๕. กินง่าย เลี้ยงง่าย
นอนหลับ ขับถ่ายสะดวก
เบิกบานง่าย ขยันมาก
ใจดี แบ่งปันง่าย
เป็นพี่เป็นน้อง อบอุ้ม
๖. จะแก่ จะป่วย จะตาย
ก็เหินออกเหินใจ มีสติสัมปชัญญะ
ไม่โวยวาย ไม่ทุกข์ร้อน ไม่เรียกร้อง
๗. มีอิสรเสรีภาพในหัวใจ
เคลื่อนตัวว่องไว ไป-มาง่าย รวดเร็ว
เรียบง่าย สัมภาระน้อย
ช่วยตนเองได้มาก

การทำงานที่ถูกต้อง

● สัมมากัมมันตะ (การทำงานที่ถูกต้อง)

๑. สัตถมิจฉา
๒. พัฒนาคณ
๓. พ้นภัยจรราน
๔. ทำงานอาริยะ
๕. ละนิวรณ
๖. สอนธรรมเป็นทาน
๗. ดำเนินการมนุษยสัมพันธ์
๘. สร้างสรรพุททมณฑล

การดำเนินชีวิตของชาวอโศก

● หลักการดำเนินชีวิตของชาวอโศก

๑. ทดละ
๒. ขยัน
๓. กล้าจน
๔. ทนเสียดสี
๕. หนีสะสม
๖. นิยมสร้างสรร
๗. สวรรค์นิพพาน

บรรยากาศุขุมชนชาวอโศก

● บรรยากาศุขุมชนชาวอโศก

๑. ข้าวมีกิน
๒. ดินมีเดิน
๓. ตะวันมีส่อง
๔. ฟ้ามีแสง
๕. ฟ้ามีเก็บ
๖. ป่วยเจ็บมีคนรักษา
๗. จี้หามมีคนช่วยกวาด
๘. ฟ้ามีคนช่วยชุน
๙. บุญต่างคนต่างเร่งกอบโกย

ธรรมชาติอโศก

● ลักษณะของธรรมชาติอโศก

๑. ดินงาม
๒. น้ำใส
๓. ไม้ร่ม
๔. ลมพลั่ว
๕. วิวสวย
๖. รวยน้ำใจ
๗. มีไฟทำงาน
๘. เบิกบานในธรรม
๙. ซึ้งกรรมซึ่งเวร
๑๐. เหลือเด่นขั้น ๕
๑๑. พาทำธรรมชาติ

มาตรฐานของญาติธรรม

● เกณฑ์มาตรฐาน

วัดความเป็นญาติธรรมของชาวอโศก
และหลักคุณธรรมสำคัญ ๑๓ ประการ
ในการพัฒนาคุณภาพกลุ่มญาติธรรม

๑. มีปกติรักษาศีล ๕
๒. มีปกติเว้นขาดจากอบายมุขทุกชนิด
๓. มีปกติในการรับประทานอาหารมังสวิรัต
๔. มีปกติเข้าร่วมประชุมของหมู่กลุ่มเสมอ
๕. มีปกติแจ้งลา ถ้าไปประชุมไม่ได้
๖. มีปกติสละเวลา-แรงงาน-ทรัพย์สินสิ่งของ
ช่วยเหลือหมู่กลุ่ม
๗. มีปกติไปพุทธสถาน
และร่วมงานสำคัญของชาวอโศก

- ๘. มีปกติกินอยู่หลับนอนเรียบง่าย
- ๙. มีปกติปฏิบัติสังฆารก่อน อ่อนนุ่มถ่อมตน
- ๑๐. มีปกติในความมีน้ำใจ
- ๑๑. มีปกติเอาภาระที่สมควรของตน
และของหมู่กลุ่ม
- ๑๒. มีปกติในความขยัน
- ๑๓. มีปกติในการทรงสติ สัจจระอยู่ทุกเมื่อ

ทำประโยชน์แก่สังคม

● ชาวโศกต้องทำประโยชน์แก่สังคม คือ

๑. ไม่ผลาญ

กินน้อยใช้น้อย ไม่ฟุ่มเฟือย
เป็นการสงวนทรัพยากรให้สังคม
ซึ่งนับเป็น “ทุนทางสังคม”

๒. ไม่เอาเปรียบ

ฝึกฝนในทางไม่เอาเปรียบ
มีแต่สละคืนให้สังคม

๓. ขยัน

สร้างสรร ทำงานให้เกิดผลผลิต
ไม่กอบโกย สะพัดออกไป

๔. เป็นบุญนิยม

ยืนยัน “บุญนิยม” และมุ่งสู่นิพพาน

ลาวงบรรลัษ

● สื่อเดือนชุมชนชาวโศก
(ที่รับงานนอกมากเกินไป)

หรือ “ลาวงบรรลัษ” คือ

๑. เด็กและคนแก่งอแง

๒. มีคนป่วยเพิ่มขึ้น

๓. คนในชุมชนน้อยลง

๔. บ้านรก

๕. ผักไม่มีกิน

การศึกษามุญนิยม

● มีปรัชญาการศึกษา คือ

๑. คีตเด่น
๒. เป็นงาน
๓. ชาญวิชา

พุทธธรรมทางการศึกษา

● ปรัชญาและเป้าหมายการศึกษามุญนิยม ตั้งอยู่บนรากฐานของ หลักพุทธธรรม ๓ ประการ คือ

๑. โลกุตระ (คีตเด่น)
มุ่งปลูกฝังให้ผู้เรียน
มีวิถีชีวิตที่เป็นไปตามแนวทางของ
หลักสัมมาอาริยมรรคมีองค์ ๘

โดยมีมรรค ๗ องค์
 อันมีเนื้อหาของ *อริศีลสิกขา*
 เป็นแกนหลักของแบบวิถีการประพฤติปฏิบัติ
 ซึ่งจะนำไปสู่สัมมาสมาธิ หรือ *อริจิตสิกขา*
 และ *อริปัญญา* ในที่สุด
 เพื่อขัดเกลาให้ผู้ศึกษามีวิญญาณที่อิสระ
 พ้นจากอำนาจครอบงำของกิเลส
 ตัณหา อุปาทาน
 จนสามารถอยู่เหนือโลก

๒. โลกานุกัมปายะ (เป็นงาน)

มุ่งพัฒนาศักยภาพ
 และความรับผิดชอบในการทำงาน
 หรือ “กรรม”
 ซึ่งเป็นเนื้อหาแก่นสารของชีวิตมนุษย์
 เพื่อให้ผู้ศึกษาตระหนัก

ถึงคุณค่าของการทำงาน
 ในทิศทางที่จะเอื้อประโยชน์
 ต่อความเจริญงอกงาม
 ทั้งส่วนตนและสังคมส่วนรวม
 ให้เกิด ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน
 ประโยชน์สูง ประหยัดสุด
 อันจะเป็นความอนุเคราะห์แก่อุทิศโลก

๓. โลกวิทู (ชาลยวิชา)

มุ่งให้ผู้ศึกษาเกิดสติปัญญา
 มีความรู้เท่าทันโลก ทันสังคม
 คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น
 โดยรอบรู้ทั้งโลกียะและโลกุตระ

นิสิตของชาวอโศก

● เป้าหมายของการเป็น“นิสิต” คือ

๑. ให้เป็นผู้มีวรรณะ ๕
๒. ให้มีสภาพเป็นคน ๓ โลก กล่าวคือ
 - โลกุตระโลก (อยู่เหนือโลก)
 - โลกวิทู (รู้เท่าทันโลกียะ)
 - โลกานุกัมปายะ (มีใจอยากเกื้อกูลโลก
มีเมตตา มีน้ำใจ มีกรุณา)

การศึกษายองพุทธ

● หลักสำคัญการศึกษาของพุทธ

๑. ต้องเป็นผู้มีศีลไม่หยาบยาน (อริศีล)
๒. ต้องเป็นผู้มีศีลจนเป็นฌาน (อริจิต)
๓. ต้องเป็นผู้มีศีลจนเกิดญาณ (อริปัญญา)
๔. กระทั่งเป็นผู้ไม่มีความรำคาญ (อริวิมุตติ)
๕. กระทั่งเป็นบุคคลผู้เบิกบาน (อริพุทฺธ)
๖. ต้องสมบูรณ์ด้วยการทำงาน
จนบรรลุนิพพาน (อริกุศลที่ถึงพร้อม)

ผลของพุทธศาสนา

● ผลของพุทธศาสนา จะได้ขึ้นมา....

๑. ทั้งคนเจริญขึ้น
๒. ทั้งพฤติกรรมดีของคน
๓. ทั้งกลุ่มสังคมคนดี ที่มีพร้อมด้วย....

ปฏิสัมพันธ์ (Interaction)

ปฏิสัมพันธ์ (Interdependent Utility)

ปฏิสังเคราะห์ (Intersynthesis)

พุทธศาสนาจะไม่เสื่อม

● พุทธศาสนาจะไม่เสื่อม

๑. ถ้าไม่แต่งตั้งบุคคลขึ้นมามีอำนาจ
จนกลายเป็น
รวมศูนย์อำนาจอยู่ที่ตัวบุคคล
๒. ธรรมเนียมและพิธีการบวช
ต้องถูกต้องตามธรรมเนียม
ทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม
และต้องบวชเพื่อนิพพาน
๓. ไม่มีการบวชเล่นบวชลอง
มีแต่บวชเพื่อ
จะอยู่ในพรหมจรรย์ตลอดชีพเท่านั้น
๔. การฟังสวดทบทวนปาติโมกข์
ทุกปีภักข์ของสงฆ์ ต้องจริงจัง
คือ ฟังกันรู้เรื่อง รู้ความ

และผู้รู้ตัวว่าผิดหรืออาบัติ
ต้องสำนึกต่อโทษ
ตามปาติโมกข์นั้นๆจริง

๕. การยั้งชีพของภิกษุ สามเณร
ต้องไม่ให้ผิดศีล ผิดวินัย
โดยเฉพาะจุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล
๖. ทรัพย์สินส่วนกลางหรือของสงฆ์
ต้องมีไวยาวัจกร ไม่ให้ใครผูกขาด
หรือภิกษุ สามเณรต้องไม่มีเงิน
เป็นของตัวเอง
๗. ต้องเรียนรู้กามคุณ อัตตา
และลดล้างได้จริง

ดูหนังดูละคร

● หลักการดูหนังดูละคร

๑. เกิดอาริยมฺยณ (เห็นทุกข์)
๒. ทำการปฏิบัติ (สู้กับผัสสะ)
๓. อัดพลังกุศล (ซาบซึ้งในคุณความดี)
๔. ฝึกฝนโลกวิทู
เพิ่มพหูสูต (รู้เท่าทันโลกกว้าง)

ความรัก ๑๐ มิติ

● ความรัก ๑๐ มิติ

๑. กามนิยม หรือ เมถุนนิยม
๒. พันธนิยม หรือ ปิตุบุตรตานิยม
๓. ญาตินิยม หรือ โศทรนิยม
๔. สังคมนิยม หรือ ชุมชนนิยม
๕. ชาตินิยม หรือ รัฏฐนิยม
๖. สากลนิยม หรือ จักรวาลนิยม
๗. เทวนิยม หรือ ปรมัตถ์นิยม
๘. อเทวนิยม หรือ โลกุตระนิยม
๙. นิพพานนิยม หรือ อรหันตนิยม
๑๐. พุทธภูมินิยม หรือ โพธิสัตว์ภูมินิยม

เป็นโสดทำไม ?

● ทำไมต้องเป็น “โสด” ?

๑. เพราะพลโลกจะสิ้นโลกแล้ว
จึงไม่จำเป็นต้องแต่งงานเพื่อเพิ่มพลโลก
๒. เพราะเป็นทุกข์ เพิ่มทุกข์ให้ตน
ทางธรรมจะเห็นชัด
๓. เพราะจะได้เสียสละได้สะดวก กล่องตัว
มีคุณค่าต่อโลก ต่อสังคมได้มาก
๔. เพราะจะได้เป็นคนมีภาระส่วนตนน้อย

ศรัทธา

● ศรัทธา ๓ อย่าง

๑. เชื่อถือ (ศรัทธา)
๒. เชื่อฟัง (ศรัทธินทรีย์)
๓. เชื่อมั่น (ศรัทธาพละ)

ศรัทธา

● ศรัทธา ๕ อย่าง

๑. หงถิ่ม
๒. หงผัด
๓. หงไหล
๔. หงตัว
๕. หงเหลือ

ความล้งเล้งล้าย

● โทษของความล้งเล้งล้าย (วิจิกิจฉา)

๑. ทำให้ทุกข์
๒. ระกำชำระบม
๓. ไร้พลัง
๔. ไม่บรรลุเร็ว
๕. ไม่เด็ดขาด

เพื่อเจ้า

● เพื่อเจ้า ๔ อย่าง

๑. พุดพ่อย
๒. พุดพ่้าม
๓. พุดพ่ัว
๔. พุดพ่ื่อ

กิเลสเกิดง่าย

● กิเลสเกิดง่าย เพราะ...

๑. หิว
๒. เหนื่อย
๓. ป่วย
๔. อึดใจจัด

ให้ทานอย่างไรเป็นบุญมาก

● การให้ทานที่จะได้บุญมาก

๑. ให้ในสิ่งที่ขาดแคลน
๒. จำเป็น
๓. ต้องการ
๔. เป็นประโยชน์
๕. เป็นคุณค่า

ธรรม ๔ ความหมาย

● ธรรม ๔ ความหมาย (ที่เป็นโลกุตระ)

ธรรม คือ....

๑. รู้เท่าทันธรรมชาตินั้น
๒. รู้เหตุแห่งการเกิดธรรมชาตินั้น
๓. รู้วิธีและดับธรรมชาตินั้น
๔. รู้การอยู่เหนือธรรมชาติทั้งปวง

คนเหนือโลก

● อาริยชนของพุทธเป็นคนเหนือโลก

จะต้องมี...

๑. โลกุตระจิต ถึงความเป็นไปได้จริง
๒. โลกวิทู รู้เท่าทันโลก
๓. โลกานุกำปา ถึงความช่วยเหลือ
เกื้อกูลมนุษยชาติอื่นๆ

มनुषย์อาริยะ

● สูตรสำเร็จของมनुषย์อาริยะ

๑. มัคน้อย
๒. สันโดษ
๓. สมรรถณะ
๔. ขยัน
๕. สร้างสรร
๖. เสียสละ

ความจริง (สัจธรรม)

● นิยามของ “ความจริง(สัจธรรม)”

ต้อง...

๑. เป็นความดี
๒. เป็นความถูกต้อง

๓. เป็นคุณค่าประโยชน์
๔. เป็นไปเพื่อความพ้นทุกข์ (อาริยสัง)
๕. เป็นไปได้
๖. รู้ได้แม้ชั้นนามธรรมระดับสูง
ที่สุดถึงขั้น “อนัตตา, สุญญตา, นิพพาน”
๗. เข้าถึง “ความจริง” นั้น
หรือตนเองเป็นได้ตามความรู้นั้นๆ แล้ว
อย่างเต็มที่ แม้จะยังไม่สมบูรณ์
ยิ่งสมบูรณ์ชนิดสิ้นกิเลสอาสวะ ก็ยิ่งจริงแท้
๘. เป็นเรื่องที่ถูกฉลาดหรือปราชญ์จําแนก
ต่อเหตุผล ต่อความจริงที่เป็นที่มีนั้น
๙. ไม่เป็นอื่นอีกแล้ว เป็นอยู่อย่างนั้น
มั่นคง ยั่งยืน ไม่เปลี่ยนแปลง
เป็นแล้วเป็นเลย
๑๐. เป็นสภาพที่สามารถทำทนายให้มาพิสูจนได้

อุคมการณ์สูงที่สุด

◎ อุคมการณ์สูงที่สุด มี ๗ ส.

๑. ส.สุข สุขที่กิเลสลดลง
๒. ส.สูง ได้รับการยอมรับคุณค่า
ความดีงามที่จริงจากผู้อื่น
๓. ส.สร้างสรรค์ สร้างอย่างเลือกเฟ้น
ด้วยความมีปัญญา
๔. ส.เสียสละ พยายามเสียสละ
ให้มากเสมอ
เพราะเห็นเป็นคุณค่าของชีวิต
แม้ที่สุดเสียเปรียบ ก็จำยอมเมื่อถึงคราว
๕. ส.สมบัติ เป็นโลกุตรสมบัติ
หรือ อาริยสมบัติ
๖. ส.บุญ บุญสิ้นกิเลส ตัณหา อุปาทาน
๗. ส.สัมบูรณ์ มีทุกอย่างครบทั้ง ๖ ส.

บรมภาวะสุดประเสริฐ

● บรมภาวะสุดประเสริฐ ๕ ประการ ของมนุษย์และสังคม

๑. อิสรเสรีภาพ (INDEPENDENCE)
๒. ภราดรภาพ (FRATERNITY)
๓. สันติภาพ (PEACE)
๔. สมรรถภาพ (EFFICIENCY)
๕. บุรณภาพ (INTEGRITY)

จุดหมายปลายทางของชาวอโศก

● จุดหมายปลายทางของชาวอโศก

๑. เบิกบานแจ่มใส
๒. มัธยัสถ์
๓. สุขภาพ
๔. สงบ
๕. หมดความอยาก
๖. สิ้นความเสพย์.

